

1

Ruby vähkres rahutu öö järel voodis. Tal oli tunne, nagu oleks ta tundide kaupa vahelduva eduga teadvusel olnud – mitte päriselt ärkvel, aga samas ka ei maganud sügavalt. Pöörased ärevad unenäod pörkusid ebamugava tundega, et ema kannab teda voodisse. See tundus meeldiv, aga oli võimatu. Ruby elas üksinda ja tema vanemad polnud rohkem kui viisteist aastat teda voodisse kandnud.

Ruby kahetses eelmise öö pidutsemist Revolutonis. Ta oli olnud elu peale vihane ja enesehävituslikus meeleolus, suutmata ja soovimata keelduda lootusrikaste meeste pakutud jookidest. Ta oli võtnud ka tablette ja kokaiini – kõik oli üsna udune. Aga kas ta oli tõesti joonud ja tarbinud sedavõrd palju, et end *nii* hullusti tunda?

Ta keeras taas külge, toppides tuikava pea linade vahele. Tal oli täna tähtsaid tegemisi – ema tuleb varsti külla –, aga järsku ei suutnud Ruby selle peale mõeldagi. Ta tahtis lihtsalt maailma eest peitu pugeda, pohmakat ravida, olles kaitstud pereliikmete, vastutuse, reetmise ja pisarate eest. Ta tahtis, et tema elu kaoks – vähemalt paariks tunniks.

Ta toppis pea padja alla ja ägas vaikselt. Selle all oli üllatavalt jahe – jahedam kui muidu – ning korraks tundis ta end värskena ja mõnusasti. See on natukeseks ajaks mugav peidupaik...

Midagi oli viltu. See lõhn. Mis lõhn neil linadel oli? Need lõhnasid... valesi.

Läbi pohmaka hakkas tungima ärevus. Tema linad lõhnasid alati tsitruseliselt. Ta kasutas sama loputusvahendit kui ema. Miks need siis nüüd lavendli järele lõhnasid?

Ruby ei avanud silmi, padi oli ikka näo peal. Aju nägi vaeva, et eilse õhtu sündmusi meenutada. Ta oli ühe kutiga ameenunud, veel mõnega flirtinud... aga ta polnud ju kellegagi kaasa läinud, ega ju? Ei, ta oli üksinda oma korterisse jõudnud. Ta mäletas, et pani võtmed lauale, jõi köögikraanist vett ja võttis enne voodisse pugemist valuvaigistit. See *oli* ju eile õhtul, eks?

Ta tundis, et hingab pinnapealsemalt, rinnus pitsitab. Tal oli vaja oma astmainhalaatorit. Ta sirutas käe välja ja kobas öökappi – purjus või mitte, inhalaator oli tal alati käeulatuses. Aga seda polnud. Ta küünitaskaugemale. Ei midagi. *Lauda* polnud ka, pagan võtaks. Käsi puudutas sein. Karedad kivid. Tema sein polnud sel...

Ruby tõmbas padja näo pealt ära ja ajas end istukile. Suu vajus lahti, aga kostis ainult nõrk ahhetus – keha kangestus paanikas. Ta oli jäänud magama oma mõnuses ilusas voodis, aga ärrganud külmas pimedas keldris.

2

Päike oli kõrgel taevas ja Carsholti rand tundus vapustav, pikk kullakarva liiva riba, mis sulandus ühtlaselt kokku Solenti

mõnusa veega. Andy Baker kiitis end mõttes – Carsholt asus sõna otseses mõttes tee lõpus, nii et ehkki rand oli imeilus, ei olnud siin peaaegu mitte kedagi. See koht oli Cathy, tema ja laste päralt ning neid ootas täiuslik laupäev mere ääres. Piknik, natuke lendava taldriku loopimist, mõned õlled – töönädala pinged taandusid juba.

Ta jättis poisid kraavi kaevama – eelmäng tema lärma-kate kaksikute vahelisele võitlusele – ja läks veepiirile jalutama. Mis selles kohas nii rahustavat oli? Isoleeritus? Vaade? Merelainete loksumine randa? Andy lasi veel üle varvaste vuliseda. Ta oli siin käinud lapsest saadik. Ta oli toonud siia ka oma abikaasa – esimese abikaasa – ja pojad. See asi polnud muidugi hästi lõppenud, ent vaadates Cathy poole, kes Tomi ja Jimboga kaevas ja naljatas, tundis Andy end õnnistatuna.

See koht oli tema pelgupaik ja ta ootas seda aega kogu nädala. Turvafirma juhtimine oli ju paberil tore, aga tegelikult oli see üks lõputu peavalu. Varem leidis ta veel normaalseid alluvaid, aga enam mitte. Võib-olla oli asi välismaalaste sissevoolus või moodsates aegades, aga igal kolmandal töötajal oli uimastiprobleem või siis oli tegemist naistemehega. Eelmisel kuul oli ta kohtusse kaevanud ühe ööklubi omanik, kes tabas ühe tema alluva klubi tualettruumides ketamiini müümas. Andy hakkas sellisteks asjadeks liiga vanaks jääma – ehk oli aeg mõelda pensionile.

Melu sundis teda äkitselt pead tõstma. See kostis tema tagant. Poiste poolt. Nad karjusid. Ei, nad kisendasid.

Andy jooksis juba nende poole, süda peksles meeletuna rinnus. Kas keegi tegi neile halba? Ta nägi Cathyt, aga kus poisid on?

„Cathy?“

Naine ei vaadanud tema poolegi.

„CATHY?“

Viimaks tõstis naine pea. Ta oli näost hall. Ta üritas midagi öelda, aga enne kui see õnnestus, tormasid poisid ema juurde ja klammerdusid tema külge.

Andy põrnitses neid segaduses ja hirmunult. Cathy surus poisid rinnale, ent ta pilk püsis otsustavalt kaevatud kraavil. Kas seal oli midagi, mis neid ehmatas? Surnud loom või...

Andy läks kraavi serva poole. Ta aimas, mida ta seal näeb. Kujutas seda vaimusilmas ette. Ent süda jättis siiski löögi vahele, kui ta auku vaatas. Kraavi küljed olid järsud, kraav ise sügav – meeter või nii – ja selle põhjas, märja liiva täiuslikus raamis oli noore naise kahvatu nägu.

3

Lumepimedus häiris nägemist ja rinnus pitsitas veel rohkem. Rubyl oli tugev astmahoog ja paanika muutis hingamise kiireks ja katkendlikuks. Ta tundis, kuidas süda taob halastamatus rütmis, nagu hakkaks lõhkema. Mis, kurat, toimub? On see *päriselt*?

Ta surus hambad käsivarde. Valuhoog oli põgus, enne kui ta käest lahti lasi ja taas õhku ahmis. See oli *päriselt*. Ta pidanuks taipama selle järgi, kui kuramuse külm tal oli. Ta heitis värised pikali ja üritas end rahustada. Mõte, et tal pole inhalaatorit,

hirmutas, aga ta pidi püüdma paanikat ohjeldada, muidu kaotab ta teadvuse. Ja seda ei tohtinud juhtuda. Mitte siin.

Rahu. Püüa olla rahulik. Mõttele häid mõtteid. Mõttele emale. Isale. Cassiele. Ja Conorige. Mõttele põldudele. Jõgedele. Päikese-
paistele. Mõttele lapsepõlvele. Ja mänguväljakutele. Suvedele aias. Läbi vihmutite jooksmisele. Mõttele ainult õnnelikke mõtteid.

Ruby rind kerkis ja langes veidi aeglasemalt, hingamine rahunes pisut. Püsi rahulik. Kõik saab korda. Kõigele on lihtne selgitus. Ta ajas end padja najale, tõmbas sügavalt hinge ja hüüdis järsku:

„Halloo?“

Tema hääl kõlas imelikult, sõnad kajasid paljaste kiviseinte tõttu tuhmilt. Tuba oli pime, välja arvatud valgus, mida immit-
ses ukse alt, nii et ta nägi hädavaevu ümbrust. Ruum oli umbes viis korda viis meetrit ja oleks nagu olnud tavaline voodiga elu-
tuba – voodi, laud ja toolid, ahi ja veekann, mõned raamatu-
riiulid –, ainult et aknaid polnud. Madalas laes olid puitlauad, aga kummaliselt kombel polnud seal pragusid ega valguskiiri.

„Halloo?“ Tema hääl värises, võideldes mäseleva paanikaga. Keegi ei vastanud, mingeid elumärke polnud.

Äkitselt oli Ruby püsti – mida iganes, peaasi, et ei peaks nende hirmsate mõtetega siin passima. Ta läks läbi toa, katsus raske metallukse linki, aga uks oli lukus. Ta tegi ärevana väikeses toas tiiru, otsides mingit pääseteed, aga seda ei olnud.

Ta värises. Ruby kartis kohutavalt ja külm oli ka. Siis nägi ta pliiti. See oli vana gaasipliit, kaks ahju, neli pliidirauda. Järsku tabas teda mõte see tööle panna. Neli plaati annaksid sooja ja valgust. Ta keeras nuppu. Ei midagi. Ruby proovis kõiki nuppe. Ei midagi.

Ta läks pliidi taha, et kontrollida. Ta ei teadnud pliitidest mitte midagi, aga ehk on midagi sellist, mis on ilmne?

See polnud kuhugi ühendatud. Taga polnud mingeid voolikuid, mis pliiti gaasitorustikuga ühendaksid. See oli rekvisiit. Ruby vajus põrandale. Pisarad voolasid, kui segadus kohtus hirmuga.

Mis koht see on? Miks ta siin on? Küsimused tiirlesid Ruby peas, kui ta seda veidrat reaalsust seedida üritas. Meeleheide suurenes, pisarad voolasid lõuale ja kukkusid maha.

Ootamatult sundis kusagilt lähedusest kostnud heli teda pead tõstma.

Mis see oli? Kas see oli üleval või siin all?

Jälle. Sammud. Kindlasti sammud. Need tulid lähemale. Peatusid ukse taga. Ruby hüppas püsti, tunnetades ohtu.

Vaikus. Järsku lükati väike luuk ukse sees lahti ja pilusse tekkis kellegi silmapaar. Ruby vaarus tagurpidi, pressides end toanurka – ta tahtis olla uksest võimalikult kaugel.

Kostis riivide avamist.

„APPI!“ karjus Ruby.

Aga ta ei jõudnud kaugemale. Uks lendas lahti ja tuba muutus valgeks. Ruby pigistas silmad kinni, ootamatu ere valgus pimestas. Siis avas ta need pikkamööda ja ettevaatlikult taas.

Uksel seisis pikk kogu, valgus langes tema peale selja tagant ja Ruby ei näinud ta nägu. Mees oli vaid vari – kõrguv, jälgiv.

Siis, sama järsku kui raske uks avanes, lendas see taas kinni. Nad olid koos pimeduses.

Ruby kattis näo kätega ja palus jumalat, kellesse ta ei uskunud, anudes, et jumal halastaks talle. Aga palvetamisest hoolimata ei suutnud ta summutada lähenevate sammude heli.

4

Tuul piitsutas uurija Helen Grace'i, kui ta mööda rannateed kihutas. Ta ei olnud selles kauges kandis varem sõitnud ja siin meeldis talle. Metsik loodus, eraldatus – see sobis tema jaoks. Tee avanes tema ees, ta lisis kiirust, sõites tugevas vastutuules.

Peagi tuli kuriteopaik nähtavale ja ta lasi gaasi lahti, nii et tema Kawasaki liikus vaid mõistlikud nelikümmend viis kilomeetrit tunnis. Seersant Lloyd Fortune ootas teda tuules habiseva politseilindi juures. Noor ja nutikas Lloyd oli Southamptoni etnilise vähemuse poliitika käilakuju ning teda ootas suur tulevik. Helenile oli ta algusest peale meeldinud ja ta pidas noorest mehest lugu, ometi oli kummaline tunne, et Fortune oli nüüd tema parem käsi. Charlie oli ajutiselt Ella Matthews'i juhtumi ajaks seersandiks ülendatud, aga see polnud nii jäänud. Ja kohe, kui Charlie teatas oma rasedusest, muutus see teoreetiliseks – ta jääb lähiajaks oma senisele konstaabli auastmele. See polnud õiglane, aga nii see käis, võimalused olid alati töötavate emade vastu.

Vana tiim lagunes. Tony Bridges oli politseist lahkunud, konstaabel Grounds pidi peagi pensionile jääma ja Charlie oli raseduspuhkusel, mõne nädala kaugusel sünnituse tähtajast. Lloyd oli uus seersant, nüüd olid neid kaks – raskete isikuvastaste kuritegude tiim tundus väga teistsugune. Kui päris aus olla, tekitas see Helenis ebamugava tunde. Ta ei olnud

uute inimestega veel piisavalt tuttav, ei olnud veel suutnud äsja kokku pandud tiimiga mugavat rütmi saavutada, aga ainus võimalus seda teha oli koos läbi tule minna.

„Mis sul siin on, Lloyd?“

Nad läksid juba politseilindi alt läbi ja üle liiva kraavi poole.

„Noor naine. Maetud umbes meetri sügavusele. Kaks last leidsid ta umbes tund aega tagasi. Nad on koos vanematega seal.“

Lloyd viitas neljaliikmelisele perekonnale, kes politsei antud pleedide all kõssitas, andes vormiriietes politseinikule ütlusi.

„Seos ohvriga?“

„Ei ole, nad käivad siin peaaegu kõikidel nädalavahetustel. Tavaliselt on omaette.“

„Kas siin lähedal elab kedagi?“

„Ei. Lähimad majad on viie kilomeetri kaugusel.“

„Kas majaka valgus öösiti siia ulatub?“

„See on liiga kaugel.“

„Seega päris hea matmispaik.“

Nad läksid vaikuses kraavi serva juurde. Southamptoni politseijaoskonna peakoroner Meredith Walker seisis kraavi põhjas ja kaevas ettevaatlikult surnukeha välja. Helen silmitses, kuidas valges kombinesoonis koroner kükitas pahaendeliselt naise kohal, kes tundus nii rahulik, ehkki märga liiva oli tema juustes, silmade ja suu peal.

Naise nägu, õlad, ülakeha ja käed olid juba välja kaevatud. Tema käed olid piinavalt kõhnad ja ihu väga kahvatu, nii et tätoveering torkas seda rohkem silma. Hoolimata osalisest lagunemisest oli ta kummaliselt ilus, mustad juuksed raamisid

erksiniseid silmi. See tuletas Helenile meelde vendade Grim-
mide muinasjutte, gooti preilid ootamas armsaima suudlust.

„Kaua ta siin olnud on?“ küsis Helen.

„Raske öelda,“ vastas Meredith. „Liiv on nii sügaval külm
ja märg – ideaalsed olud surnukeha säilitamiseks. Loomi ega
putukaid siin ka ei ole. Aga see pole hiljutine surm. Lagunemist
arvestades pakusin kaks-kolm aastat – Jim Grieves suudab
täpsemini öelda, kui naine surnukuuri saab viidud.“

„Mul on kuriteopaiga fotosid vaja täna õhtuks, kui võima-
lik,“ sõnas Helen.

„Sobib, ehkki ma ei tea, kas neist abi on. See, kes seda tegi,
oli väga hoolikas. Kõrvarõngad ja ninarõngad on ära võetud.
Küüned on lõigatud. Ja võid ise arvata, mida aeg ja merevesi on
teinud võimalike asitõenditega.“

Helen tänas Meredithi ja läks veepiirile, et parem üle-
vaade saada. Närvilisus hakkas juba tekkima. See oli hoolikas
ja läbimõeldud matmispaik, matjaks keegi, kes teadis täpselt,
mida teeb. See polnud amatööri kätetöö. Niisugune asjaolu
ütles Helenile omakorda, et mõrtsukas oli sama ennegi tei-
nud.

5

„Hoia eemale. Ära tule lähemale.“

Ruby oli nurka taganenud. Ta sirutas käed tõrjuvalt ette,
aga teadis, et see on mõttetu.

Klõps. Võimas taskulambikiir suunati tema peale. Süda peksles, kui ta vaatas, kuidas see üle tema libises, näo pealt allapoole, üle rinna reitele ja jalgadele. Ehkki ta oli otsustanud tugevaks jääda, kadus enesekindlus nüüd ja ta hakkas nuuksuma.

„Ära karda.“

Mehe hääli oli rahulik ja ühtlane. Ruby ei tundnud seda, ehkki Southamptoni aktsent oli selgelt kuulda.

„Palun, lase mul minna,“ halas ta läbi pisarate. „Ma ei räägi kellelegi. Ma...“

„Kas sul on külm?“

„Palun. Tahan lihtsalt koju minna.“

„Kui sul on külm, võin sulle teki juurde tuua. Tahan, et sul oleks mugav.“

Mehe rahulik praktilisus oli muserdav. Ta rääkis, nagu poleks midagi ebaharilikku juhtunud. Nagu oleks see *normaalne*.

„Kas sul on kõht tühi?“

„Ma tahan koju minna, sa raibe. Lõpeta... lõpeta minuga rääkimine. Lihtsalt... vii mind koju. Politsei otsib mind...“

„Mitte keegi ei otsi sind, Ruby.“

„Mu vanemad ootavad mind. Ema tuleb täna külla...“

„Su vanemad ei armasta sind.“

„Mis asja?“

„Pole kunagi armastanud.“

„Miks sa ütled...“

„Olen näinud, kuidas nad sind kohtlevad. Mida nad räägivad, kui sind pole. Nad tahavad sinust lahti saada.“

„See pole tõsi.“

„Tõesti? Sina ju jätsid *nemad* maha, mäletad. Miks nad peaksid sind otsima tulema?“

See kohutav loogika võttis Ruby sõnatuks.

„Ei... ei. Sa eksid. Sa valetad. Kui tahad raha, siis neil on...“

„Ma räägin ainult tõtt. Nad ei taha sind, aga mina tahan.“

Ruby nuuksus valjemini. See ei saanud olla päriselt.

„Ma tahan koju minna,“ niuksus ta.

Taskulambi kiir liikus lähemale. Mees oli tema kõrval. Ruby langetas pea, sulges silmad. Ta tundis kehal mehe hingeõhku ja võpatas, tundes meest tema juukseid silitamas.

„Seda on hea kuulda, mu kallis.“

Mehe hääl oli soe sosin.

„Sest see on nüüd sinu kodu.“

6

Alison Sprackling oli tütre peale maruvihane. Nad olid leppinud kokku, et kohtuvad kell üksteist – nüüd oli kell peaaegu üks. Kus, pagan, ta on?

Ukseella peale polnud kedagi tulnud ja Alison läks oma võtmega sisse. Ruby elas üksinda tillukeses vanas korteris. Ta armastas pidutseda ja käis reede õhtuti tihti väljas joomas, nii et polnud sugugi võimatu, et ta kõssitab teki all, pohmakas, ja väldib maailma. Muidugi oli olemas ka võimalus, et ta kellegi koju kaasa toob – Alisonile ei meeldinud sellele mõelda, arvestades tütre seniseid suhteid –, aga liiga palju oli kaalul, et nüüd midagi häbeneda.

Selleks, et nende perekond jõuaks hetke, mil leppimine on võimalik, oli kulunud nii kaua aega – Alison oli otsustanud seda mitte ära rikkuda, ehkki Ruby võis olla kapriisne ja ebausaldusväärne. Mitu kuud diplomaatilist suhtlust oli viinud sinnamaani, et Ruby saaks koju tagasi tulla – täna oli päev, mil nad võtavad ühendust tema majaomanikuga ja broneerivad kolimisfirma. Päev, mil tähistada ametlikult suure vaevaga saavutatud kaine mõistuse võitu valu üle.

Seda Alison ihkas. Normaalsuse taastumist, õnnelik, taas ühtne perekond. Aga kus Ruby on? Kus ta võib olla – ja veel täna? Kas helistada Jonathanile? Kutsuda mees siia? Ei, parem mitte anda talle laskemoona, kui vaherahu on niigi habras.

Ruby aastapikkune eemalolek perekonnast oli olnud kohutav. Mitte ainult kibedad süüdistused, pisarad, ähvardused, vaid pigem tema, nende vanima lapse puudumine pereüritustelt, pühadelt, grillpidudelt. Need kõik olid tundunud *valed*, nagu nemad – ja tema – oleksid meelega eiranud põlevat maja või uppuvat uujat.

Alison käis veel korra korteri läbi – magamistoast vannituppa ja siis elutuppa –, aga tütrest polnud märkigi. Mida see tähendas? Viimane mäss? Hoiatus, et ta võib olla – ja oleks – endiselt iseseisev naine? Või oli asi tõsisem? Kas ta taganes nende kokkulepest? Ebakindlus tegi Alisoni väga närviliseks.

Järsku kõlas linnulaul – Alisoni telefon andis märku uue säutsu saabumisest. Ruby säutsus pidevalt – selle järgi Alison tal peamiselt silma peal hoidiski –, nii et Alison kiirustas käekoti juurde ja tõmbas kõik välja, et telefoni leida.

See *oligi* Rubylt. Alison luges säutsu. Ja kulmu kortsutades veel korra. Ta ei saa ju olla nii isekas?